

Het vleesgeworden Woord

Ds. J. IJsselstein - Johannes 1:14 - Kerst

Liturgie:

Psalm 119:1

Psalm 119:10

Lezen Johannes 1:1-18

Psalm 16:3,4,6

Psalm 25:3

Psalm 25:6,7

Gemeente, wie begint te lezen in Johannes 1, is als iemand die binnenstapt in een grote kathedraal. Een kathedraal, jongens en meisjes, dat is zo'n enorm grote, oude kerk. Je doet de deur open... In die grote deur, zit vaak een klein deurtje, waardoor je naar binnen kunt... En het eerste wat gebeurt als je die kathedraal bent binnengestapt, is dat die machtige gewelven je blik, je ogen *omhoog* trekken. Je kijkt met open mond omhoog... Geweldig, indrukwekkend...

Je loopt wat verder naar binnen, je schuifelt wat rond, je kijkt wat rond, en terwijl je die kerk verder binnenloopt, gaat langzaam je blik ook naar *beneden*. En met een lichte huiver van binnen realiseer je je: ik loop hier eigenlijk op graven. Hier, in deze eeuwenoude kerk zijn vroeger mensen begraven. Best een eng idee, dat je daar op loopt. Maar zo is het wel. En zo loop je daar rond. Je kijkt naar *boven*, je kijkt naar *beneden*. Dan wordt je blik naar boven getrokken... en dan weer naar beneden...

Dat is ook het gevoel dat je hebt als je leest in Johannes 1.

Het *Woord* (je blik gaat omhoog), is *vlees* geworden (en je kijkt naar beneden).

En *Hij* (je kijkt naar boven) heeft *onder ons* gewoond (en dan kijk je naar beneden).

En *wij* (van beneden) hebben *Zijn heerlijkheid* gezien (en dan denk je aan de hemelse heerlijkheid hierboven).

Probeer dat voorbeeld maar even in gedachten te houden.

De tekst voor de preek van vanmorgen/-middag, gemeente, kunt u vinden in Johannes 1, daarvan het 14^e vers. Daar lezen we het Woord van God als volgt:

En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van den Vader), vol van genade en waarheid.

Het thema voor de preek is:

Het vleesgeworden Woord

Er zijn drie aandachtspunten. We letten op

1. Zijn komst (het Woord is vlees geworden)

2. Zijn huis (Hij heeft onder ons gewoond, en we hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd)

3. Zijn volheid (vol van genade en waarheid).

Als eerste dus:

1. Zijn komst.

Het *Woord*. Dat is de Heere Jezus. Het Woord is *vlees* geworden.

Het *Woord* dat in den beginne al was. Bij de schepping was Hij er al. Want Hij was God. De Heere Jezus is God. Oneindig hoog (denk maar even terug aan die kathedraal), volmaakt in de glorie en heerlijkheid.

Dat Woord is *vlees* geworden. Hij kwam naar beneden. Hij kwam naar de doden. Denk maar aan die kathedraal, aan de doden die daar begraven zijn.

Hij werd vlees. Een man van vlees en bloed: een mens, zoals jij, zoals ik. Een baby, zoals een gewone baby, die in de wieg ligt. Zwak als wij. Zonder eten en drinken zou Hij sterven.

Soms was Hij ziek. Dan weer was Hij verdrietig, dan huilde Hij. Toen Hij groter geworden was heeft de Heere Jezus tranen gehuild, omdat de mensen Hem niet geloofden. Het staat in vers 11: *Hij is gekomen tot het Zijne*. De wereld was van Hem. De mensen waren van Hem. Wij, ik en jij. *Maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen*. Ze hebben de deur niet opgedaan. Ze hebben Hem niet geaccepteerd en verwelkomd, Hem niet omhelsd en in huis genomen.

Je zegt: ‘Wat verschrikkelijk is dat!’

Ja, dat is waar. En dat begon al in het paradijs. En dat is doorgedaan tot de tijd toe dat de Heere Jezus op de aarde was. En het is nog steeds zo.

Hij kwam... Maar zij zeiden: ‘Nee, wij willen U niet!’ Ze hebben Hem zelfs gekruisigd en geroepen: ‘Weg met Hem!’

Hij wist dat van tevoren. Maar toch kwam Hij. Wat maakt dat duidelijk, dat de liefde van één kant kwam, van Zijn kant.

En het is nog steeds zo, tot de dag van vandaag toe, dat wij mensen zeggen: ‘Nee!’

Ook de mensen van de kerk, ook ik en jij, wij zeggen: ‘Nee!’

‘U mijn Koning? Nee, ik wil zelf uitmaken wat ik goed en fout vindt. Ik wil eigen baas zijn, eigen baas blijven.’

‘U mijn Redder? Nee, ik ga zelf mijn leven wel beteren.’

‘Nee!’

Dat was en is het antwoord van ons mensen op de komst van het Woord.

En toch... (wat is het een wonder): het Woord *is toch* vlees geworden. Het hield Hem niet tegen om te komen. Hij is toch gekomen.

Hij verliet de hemelse glorie, de heerlijkheid van het hemelhof, de liefde en de toegenegenheid van Zijn Vader, en daalde af... Hij werd een zwak, sterfelijk en stervend mens. Als gras dat verdort, als een bloem die verwelkt. Het steeltje knakt en het is voorbij...

Hij werd mens, maar wel een bijzonder mens. Hij bleef wat Hij was: de eeuwige God. Hij werd mens, maar anders dan wij. Hij had geen zonde. De apostel zegt: *Buiten alle twijfel, de verborgenheid der godzaligheid is groot: God is geopenbaard in het vlees*. Diep, diep daalde Hij af. Vanuit de hemelse heerlijkheid, tot in het land van de dood.

Onbegrijpelijk wonder. De vijandschap van ons, aardwormen, weerhield de Zoon van God niet om ons kleed aan te trekken.

Hij is *vlees*, mens geworden. Hoewel zonder zonde.

Wat kan je daar trouwens mee worstelen. Met dat vlees. Met dat (van ons) zondige vlees. Als je ziet met Paulus: *Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.*

De zonde, dat ben ik. Ook *ik* heb Hem niet aangenomen. En ook *ik* voel het in mij: mijn vlees is onwillig, onmachtig en vijandig. En dat is mijn schuld. Ook *ik* ben onmachtig om Hem aan te nemen, om Hem te ontvangen. Hoe moet het toch?

En als ik dan in vers 12 lees over mensen die Hem aangenomen hebben, dan vraag ik mezelf af: ‘Hoe komt het met mij ooit zover? Dat ook ik Hem zal aannemen? Dat ook ik alles zal loslaten en Hem zal omhelzen en Zijn kind heten mag?’

Hebt u ook zo’n last van dat *vlees*? Van dat zondige, onwillige, vijandige, machteloze vlees? Waarvan Paulus zegt in Romeinen 8: *En die in het vlees zijn kunnen Gode niet behagen.*

Hebt u ook zo’n last van dat zondige vlees?

Wat een troost is het dan, dat hier staat: *Hij is vlees geworden.* Hij is gekomen in onze zwakheid, in ons vlees (hoewel zonder zonde), om met Zijn kracht onze machteloosheid, zonde en vijandschap te overwinnen.

Hij werd vlees, sterfelijk vlees. En Hij bleef vlees. Hij bleef mens. Hij ging er zelfs mee de dood in. Maar niet om te verliezen, maar om te overwinnen. Door een weg van lijden en sterven, door een weg van begraven worden en opstaan uit de dood, heeft Hij de dood overwonnen en de duivel zijn kop vermorzeld.

En daarom is er een weg. Omdat Hij met Zijn kracht kwam in de zwakte van ons vlees. Hijzelf is de Weg, voor zondaars die de weg niet meer weten, voor mensen die staan voor een muur van machteloosheid, zonde, onwil en vijandschap.

Johannes is inmiddels een oude man als hij dit evangelie schrijft. En hij begint (denk nog maar even terug aan die kathedraal) in de hemel. Het is alsof hij omhoog kijkt, als hij schrijft: het Woord dat in den beginne al was, *het was bij God, het was God.* Hij was de Schepper van hemel en aarde, het Leven en het Licht van de mensen.

En *het Licht schijnt...* (en je ziet langzaam zijn blik naar beneden gaan) *in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet begrepen.*

Johannes de Doper (en Johannes kijkt als het ware om zich heen) heeft van Hem getuigd. Hij was in de wereld. Maar de wereld die door Hem gemaakt was, heeft Hem niet gekend. Hij is gekomen tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.

En dan gaat, al schrijvend, de blik van Johannes weer omhoog. Het is alsof hij zegt: nu komen de feiten! Namelijk dat onbegrijpelijke heilsfeit: *het eeuwige Woord* (hij kijkt omhoog) *is vlees geworden* (en zijn blik gaat weer naar beneden).

Zoals hij later ook zegt in zijn eerste brief (1 Johannes 1:1-2): het Woord des levens, het Leven is geopenbaard. Het kwam op aarde, het heeft Zich hier onthult, het is zichtbaar geworden voor ons mensen. Hij trad naar voren, Hij kwam naar ons toe.

Hij kwam van boven, naar beneden.

Wonder van Gods genade. Ongevraagd en ongewenst. Maar toch kwam Hij. Naar ons toe. Verwonder u hierover, u hemel, en wees verbaasd, u inwoners van de aarde. Dat de Zoon van de allerhoogste God kwam in zulk een diepe vernedering. Hij werd vlees. Het Woord is vlees geworden.

Vlees. Het tekent direct wie wij zijn: *kwetsbaar* vlees: sterfelijk, stervende, levende dood. Maar vooral ook zijn we *zondig* vlees: machteloos, onwillig en vijandig.

Die in het vlees zijn kunnen God niet behagen.

En als je daaraan denkt, dan voel je direct dat de komst van het Woord, dat de komst van de Heere Jezus Christus, dat het wonder van kerst de mens volledig uitschakelt. De komst van het Woord, kerst, tekent ons het wonder van Gods eenzijdige genade.

En het confronteert ons tegelijkertijd ook met onze verschrikkelijke toestand: *Vlees en bloed kunnen het koninkrijk van God niet beërven.*

Van onze kant is het hopeloos. En dat is onze *schuld*.

Maar..., en dat is een *wonder* van Gods genade: Hij kwam.

Het Woord is vlees geworden en heeft *onder ons gewoond*.

En dat brengt ons bij onze tweede gedachte:

2. Zijn huis.

Johannes schrijft: *Hij heeft onder ons gewoond.* Hij spreidde (zo staat er letterlijk) Zijn tent onder ons. *En we hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van des Eniggeborenen van de Vader.*

Hij nam zijn intrek niet bij engelen. Hij ging wonen, Hij sloeg zijn tent op, Hij spreidde Zijn tent bij vijanden.

Hij ging wonen in een *tent*. Hij kwam niet in de luxe van de wereld, maar was als een vreemdeling, als een voorbijganger op deze aarde. En daarmee is Hij een voorbeeld voor al Gods kinderen. Als het goed is, is het zoals de dichter zingt: Ik ben, o Heere, een vreemdeling hier beneden.

Trouwens, God woonde onder Israël ook in een *tent*. In de tabernakel. Tussen de cherubim (tussen de engelen), boven het verzoendeksel, daar straalde het licht van Gods aanwezigheid. De Shechina. God woonde bij Israël in een tent.

Zo woonde God in Christus onder Israël in de tijd dat het Woord vlees geworden was.

En zo woont God nog steeds onder ons. In Christus woont God onder ons. Hij woont nog steeds op de aarde.

Hoe? Niet als mens, maar als het *Woord*.

U zegt: waar is Hij dan?

Hier, in het Woord. Daarin is Christus, zo dichtbij, dat je Hem aan kunt raken.

Je zegt: maar, ik zie Hem niet!

Ja, maar dat ligt niet aan Hem. Hij schijnt als de zon. Maar als je de zon niet ziet, dan ligt dat niet aan de zon. Hij fonkelt als een diamant. Maar als u Hem niet ziet, dan ligt dat niet aan Hem. Dan ligt dat aan u.

Dan bent u blind. Dat is wat Johannes zegt in vers 26: *Hij staat midden onder u, die u niet kent.* U bent blind. U ziet Hem niet en kent Hem niet. Maar dat ligt niet aan God. Dat ligt aan u, dat ligt aan jou...

U zegt: Wat moet ik dan doen? Om Hem wel te zien?

Vragen om ogen, om te kunnen zien. Vragen om licht, om beter te kunnen zien. Vragen om kennis, om Hem voor het eerst of opnieuw te zien en te herkennen.

Vragen om wat staat in vers 12: dat u opnieuw geboren zou worden, een nieuw hart en nieuwe ogen zou krijgen.

Dat is Gods werk. Daar staan wij als mens, als vleeselijke, zondige mensen, helemaal buiten.

Dus, zegt u: Daar kan ik dan helemaal niets aan doen.

Ja, maar dat is wel erg goedkoop. Zo gaat u ook niet om met uw zaken in het dagelijkse leven.

Het gaat om uw leven, om eeuwig leven of eeuwige dood! Het gaat om hemel of hel!

Wat u doen moet? Vluchten tot God, vluchten tot Christus, en zeggen: 'O, Heere, geef me toch een nieuw hart, genees toch mijn blinde ogen en geef me toch ogenzalf om te zien!'

Wat u moet doen? Uw Rechter om genade bidden.

Het kan ook zijn dat u zoekt, maar dat u toch moet zeggen: 'Ik zie Hem niet.'

Misschien is het wel de nood van uw hart. Ik heb zoveel zonde en schuld, maar ik zie Hem niet. En nu lees ik in vers 12 van mensen die Hem aangenomen hebben en kinderen van God geworden zijn, maar ik mis daar zo de troost van. Dat is nu het verdriet van mijn hart: ik mis Hem, zag ik Hem maar, kon ik Hem maar omhelzen...

Weet u, gemeente, daaraan kent u, daaraan herkent u een kind van God. Want liefde is geen huichelaar.

Als we Christus zien, als we Hem in het oog hebben, dan kunnen we onze blijdschap niet verbergen.

Maar als we Hem niet zien, en als we niet weten hoe we Hem kunnen vinden, of als we Hem uit het oog verloren hebben, dan kunnen we ook onze tranen niet verbergen. De bruidskinderen treuren, huilen tranen in hun hart, als ze de Bruidegom niet zien.

Ze zien Hem niet, maar ze kunnen Hem ook niet vergeten. Want Hij is alles voor hen...

Johannes schrijft: Hij heeft onder ons gewoond, en... *wij hebben Zijn heerlijkheid gezien.*

U zegt: was dat maar zo bij mij. Ik verlang ernaar om Hem te zien, maar ik zie Hem zo vaak niet. Hij is in het Woord, dat weet ik, maar dat Woord is zo vaak gesloten voor me.

Het is waar: Christus woont onder ons. Maar we zien Hem zo vaak niet.

Waarom is dat zo?

Vanwege onze zonden? Dat kan.

Of: omdat wij Hem toch niet echt nodig hebben. Dat zeker ook.

Maar de Heere verbergt Zich soms ook om het geloof van Zijn kinderen te beproeven, om het te zuiveren. En om onze liefde en ons verlangen op te wekken.

Ja, want je kunt als kind van God denken dat je heel wat bent: ‘Ik ben aardig op weg.’ Maar als dat aanvankelijke licht verbleekt..., als het dan donker wordt...

Waarom doet de Heere dat? Opdat wij meer zouden inzien: *ik... ben... vlees... Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.*

Want het vleesgeworden Woord gaat zoveel meer waarde krijgen, als ik zie dat *ik vlees ben*. Ik ben vlees, en die in het vlees zijn kunnen God niet behagen.

Als ik mijn eigen onvermogen, onwil en vijandschap zie, als ik zie dat ik niets heb, en dat het van mij uit hopeloos is, *dan*, dan pas krijgt dit woord zoveel waarde: dat het Woord *vlees* geworden is.

Waarom zien we niet altijd de glans van het Woord, hoewel Hij onder ons woont?

Hierom: we kennen Zijn huis, en we weten het: Hij ontvangt daar *zondaars* en eet met hen. Maar we gaan liever naar ons eigen huis of naar het huis van de burens, want: we voelen ons beter dan *vlees*, dan *zondig*, *vijandig vlees*, dan die zondaars.

En zolang dat zo is, hebben wij het vleesgeworden Woord niet nodig. Zolang dat zo is, zien en zoeken wij Hem niet.

Waarom zien we niet altijd de glans van het Woord, hoewel Hij onder ons woont?

Omdat, als we Hem altijd zouden zien, Zijn waarde voor ons zo snel zou verbleken.

Want dit zondige vlees van mij, dat maakt dat het zo snel gewoon wordt, dat Hij zo snel mijn bezit wordt, dat ik er zo snel rijk mee wordt.

En daarom moeten wij steeds weer arm gemaakt worden.

Want wie zich meer acht, wie zich meer waard vindt dan *vlees* (dan zondig, vijandig, onmachtig, onwillig en verloren vlees), die zal Christus niet zien, niet ontmoeten en niet omhelzen.

Maar wie zegt: *Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde*, die gaat met haast naar het huis van het vleesgeworden Woord, die komt met haast naar de kribbe van Bethlehem, om daar als een verloren zondaar aan Zijn voeten te bukken. En wie zo tot Hem komt, zal Hij zeker niet uitwerpen.

En *als* we dan zo tot Hem vluchten, dan zegt Johannes, *dan* zien we iets in Hem van Zijn heerlijkheid, van de *heerlijkheid als van de Eniggeboren Zoon van de Vader*.

Johannes heeft het gezien. Hij is ooggetuige geweest. Hij heeft de heerlijkheid van Christus gezien. In? In wat?

Hij heeft Zijn heerlijkheid gezien in *Zijn vernedering* als Lam van God. God Zelf heeft een Lam gegeven. Dat is de heerlijkheid van Christus: Zijn diepe vernedering.

Hij heet Immanuël! God met ons. Denk nog maar even aan die kathedraal: van boven naar beneden: God met ons! Het eeuwige Woord is vlees geworden.

En, zegt Johannes: wij, alle ooggetuigen hebben die heerlijkheid *aanschouwd*. Letterlijk betekent het: wij hebben die heerlijkheid heel bewust gezien, daar heel goed naar gekeken. Daar hebben we moeite voor gedaan. We hebben die heerlijkheid met verwondering gezien. We hebben daar mediterend, met verbazing naar gekeken. Die heerlijkheid met verwondering gezien en overdacht.

En dat is nog zo. Als je als een arme zondaar bij Hem terecht komt, als er iets van Zijn licht doorbreekt in de donkerheid van je ziel, en je ogen krijgt om Hem te zien, dan zie je vol verwondering in Hem: *iets van Zijn heerlijkheid*.

De heerlijkheid van het Lam van God, voor mij, in mijn plaats.

Daar ligt nu, jongelui, het geluk van de dienst van de Heere. Dat we soms (en dat het niet vaak is, dat ligt aan ons en niet aan God), dat we soms hier op aarde iets mogen zien (en straks helemaal, volmaakt in de hemel), *iets van Zijn heerlijkheid*. Van de heerlijkheid van de Heere Jezus Christus: de Middelaar, het Lam van God, staande tussen God en ons hart, tussen de heilige God en ons zondige hart.

En dan kijk ik naar *beneden*, en dan zeg ik: ik ben vlees. Ik ben zondig, verloren, onwillig en onmachtig. Ik ben opstandig en vijandig.

En dan kijk ik naar *boven*, en dan zie ik *Hem!* Die niet welkom was, ook niet bij mij.

Maar toch gekomen is. Hij was het liefste van de Vader. Hij was de eeuwige Zoon.

Heere, vol van glorie, heerlijkheid en majesteit. En Hij heeft zich in al Zijn liefde dood geliefd, als het Lam van God, als Immanuël, voor mij.

En hij zegt vanmorgen, juist tegen die mensen die zo diep bukken en zo zuchten onder de last van hun zondige vlees: ‘Kijk nu toch goed! Aanschouw het toch: bekijk, onderzoek en bemediteer: Mijn heerlijkheid!’

Welke heerlijkheid?

Deze heerlijkheid: dat *Ik vlees geworden* ben. En dat Ik dat deed voor mensen zoals u. Ik voor u.

Kan je begrijpen, jongens en meisjes, dat je soms als het avondmaal is, mensen ziet huilen aan de avondmaalstafel? Maar je geen zorgen, het ze huilen vaak van verwondering en blijdschap.

We kijken naar boven, en naar beneden... En we denken: Hij, voor mij...? Ik ben zo slecht. Ik ben vlees, ik ben zonde. En nu zegt Hij (en Hij laat het zien met het teken en zegel van brood en wijn): *Ik ben vlees, Ik ben zondeloos mens geworden in uw plaats*.

Dat is het leven met de Heere hier op aarde! En de rest, alle narigheid van het leven komt door onszelf. Maar dit is van Hem. Dit is van onze goede God. Dit is het goede van Zijn dienst.

Als we dat kwijtraken, als we dat niet meer zien, dan zijn we verdrietig. En we begrijpen ook niet zo goed dat er mensen zijn die zeggen dat ze altijd in Jezus geloven, maar als ze Hem niet zien, zijn ze nog steeds blij.

Nee, als we Hem kwijtraken, dan zijn we verdrietig. Dan tobben we. Daar moet je ook niet verbaasd over zijn. Als je liefste weg is, dan kan je niet blij zijn.

Het bewijst hoe groot de liefde is van onze Bruidegom. Als we Hem missen, dan zijn we alles kwijt.

Dat is nieuwe dienen van de Heere. Dat we naar Hem verlangen, dat we verlangen om Hem te zien, en dat we Hem bij tijden mogen zien: het Lam van God in onze plaats.

Denk je nu niet dat je veel mist, als je dat niet kent? Als je Hem niet kent en nooit iets gezien hebt van Zijn heerlijkheid? Van de heerlijkheid van het Lam van God? Kom dan vanmorgen toch aan Zijn voeten en zeg toch: ‘O, God, open toch mijn ogen. Dat ik ziende mag worden!’

We gaan nu eerst samen zingen, voordat wij nog kort stilstaan bij onze laatste gedachte, uit Psalm 25 het derde vers.

*Denk aan 't vaderlijk meêdogen,
HEERE, waarop ik biddend pleit;
Milde handen, vriendelijke ogen,
Zijn bij U van eeuwigheid.
Sla de zonden nimmer ga,
Die mijn jonkheid heeft bedreven;
Denk aan mij toch in genâ,
Om Uw goedheid eer te geven.*

Ons derde aandachtspunt:

3. Zijn volheid.

De preek van vanmorgen gaat over het vleesgeworden Woord. We hebben gelet op Zijn komst, op Zijn huis, en nu in de derde en laatste plaats nog op *Zijn volheid*.

Hij is vol van genade en waarheid.

De blik gaat weer omhoog. Het Woord (Johannes keek omhoog) is vlees geworden (zijn blik ging naar beneden), en nu kijkt hij weer omhoog, en zegt: Hij is heerlijk, Hij is *vol van genade en waarheid*.

Hij is vol van *waarheid*. Dan moet je denken zondag 16 van de catechismus. Daar staat dat de Heere Jezus Christus vanwege de waarheid van God moest sterven aan het kruis. Van die waarheid, van die rechtvaardigheid is Hij vol.

En Hij is tegelijkertijd vol van *genade*. En ja, dan gaat de blik weer naar beneden. Want genade staat tegenover schuld.

Wanneer zie je de heerlijkheid van Christus schitteren? Wanneer roep je uit: ‘Hij is blank en rood en Hij draagt de banier boven tienduizend? Alles wat aan Hem is gans begerlijk?’

Wanneer zeg je: ‘Dit is mijn Liefste, Hij is veel schoner dan de mensenkinderen?’

Wanneer?

Als we vanuit de diepte omhoog kijken, en zien dat Hij uit zijn hoogte kwam in onze diepte.

Bij ons, om ons heen is het donker. Bij ons is zonde en schuld. Bij ons is letterlijk de dood (denk nog maar even aan de graven in de kathedraal).

Maar als de Heilige Geest (voor het eerst of opnieuw) onze ogen opent, als Hij Zijn licht laat schijnen en onze blik naar boven gaat richten, dan zien we Hem: vol van genade en waarheid.

En eigenlijk is het dan net als bij die kathedraal. Als je voor het eerst kijkt, zie je alleen die machtige gewelven. Maar, de volgende keer, dan valt je ineens je wat anders op: die grote houten dwarsbalken, waardoor alles zo vast staat en blijft staan. En een andere keer die prachtige muurschildering. Steeds doe je nieuwe ontdekkingen! Zo is het ook met het zien op Jezus. Steeds leert de Heilige Geest ons nieuwe dingen. Steeds laat Hij ons nieuwe aspecten zien van dat grote heilswerk dat Hij heeft gedaan. Want er is een volheid in Hem.

Een volle, *rijke* Jezus, die past zo goed bij een *arme* zondaar.
Hij heeft alles voor een mens, die alles kwijt is.
Christus en een arme, failliete zondaar: dat past.
Weeg dan toch geen geld meer uit voor wat geen brood is, en uw arbeid voor wat niet verzadigen kan. Maar komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk.

Vergeet ondertussen niet, gemeente, dat Christus *zo graag* Zijn volheid, *zo graag* Zijn heerlijkheid wil tonen aan Zijn kinderen.
En *daarom* (dat klinkt wat paradoxaal, maar zo is het wel), daarom verbergt Hij soms juist de glans van Zijn liefde.
Want liefde en hoogachting worden verdiept in gemis.
En verlangen wordt hevig in uitzien, in niets hebben, in niets zijn.
Laten we dan, kinderen van God, niet mopperen in tijden van donkerheid. Het is de liefdehand van Christus die ons bewerkt. We zijn als stenen die pasklaar gemaakt moeten worden. Er moet gebikt en gebeiteld worden, totdat we steeds meer het overtollige van onszelf kwijtraken. En dan is het goed.

En dan zeggen we: bij mij was het verloren, bij mij was het buiten hoop.
Maar toen heeft God mijn blik gericht op Christus.
En toen zag ik Hem: vol van de deugden van God, vol van waarheid en vol van genade, overvloeiende voor de grootste van de zondaren.

Zo wisselend tijden van vreugde en tijden van verdriet, tijden van licht en duisternis elkaar af, in het leven van Gods kinderen.
Tijden dat we Hem mogen zien, dat we Hem mogen aanschouwen en onderzoekend mogen bemediteren. En dan zeggen we: ‘Wat is Hij toch groot. Zijn volheid de volheid van Zijn woord, voor mij.’
Maar er zijn ook tijden dat we Hem missen. Tijden waarin we ook zeggen, juist ook in ons gemis: ‘Wat is Hij toch groot. Als Hij zich opnieuw aan mij zou tonen, ik zou Hem nog veel meer liefhebben. Ja, ook al zie ik Hem nu niet, nu al, in al mijn gemis heb ik Hem liever dan ooit tevoren.’

Zo wisselen licht en donkerheid elkaar af. Tot op de dag, dat de schaduwen wegvlugten.
Dan laat ik mijn eigen ik, mijn eigen *vlees* hier achter.
Zalige dag. Dan zal Hij onze druk verwisselen in geluk. Dan zal Hij ons geloof verwisselen in *aanschouwen* (daar heb je datzelfde woord weer). Dan zullen we de Koning zien, dan zullen we Hem aanschouwen, met verwondering en blijdschap.

Dan zal voor altijd waar worden, wat Johannes later schrijft in de Openbaring:
En ik hoorde een grote stem uit de hemel, zeggende: zie, de tabernakel van God is bij de mensen (Hij heeft Zijn tent onder hen gespreid) en Hij zal bij hen wonen (Hij woont nu voor altijd bij hen) en zij zullen Zijn volk zijn, en God zelf zal bij hen en hun God zijn.

Voor eeuwig en altijd: Immanuël, God met ons!

Amen.

Slotzang Psalm 25:6,7:

Wie heeft lust den HEER te vrezen,
't Allerhoogst en eeuwig goed?
God zal Zelf zijn Leidsman wezen;
Leren, hoe hij wandelen moet.
't Goed, dat nimmermeer vergaat,
Zal hij ongestoord verwerven,
En zijn Godegeheiligd zaad
Zal 't gezegend aarderijk erven.

Gods verborgen omgang vinden
Zielen, waar Zijn vrees in woont;
't Heilgeheim wordt aan Zijn vrinden,
Naar Zijn vreêverbond, getoond.
d' Ogen houdt mijn stil gemoed
Opwaarts, om op God te letten;
Hij, die trouw is, zal mijn voet
Voeren uit der bozen netten.